

Zavržený Král

1 ...vyhlížím slávu Páně, aby na nás dnešního dne sestoupila skrze přísluhování Slovem. Ten minulý týden jsem byl tak trochu indisponován. Ne tak docela indisponován, jako spíš to, že jsem se musel podrobit testu, tělesnému vyšetření. A jak jste jistě slyšeli, byl jsem v nemocnici. A šel jsem tam kvůli tomu, abych nemusel stále jezdit tam a zpět, na druhou stranu řeky. A oni mi vyšetřovali horní zažívací trakt a spodní zažívací trakt a každých několik minut jsem se musel vracet k opětovnému rentgenovému snímku.

2 Ale je to nevyhnutelné, pokud cestujeme jako misionáři do zámoří, každých šest měsíců. Bratr Roberts a ti ostatní, na kolik si pamatují, se tomu podrobují každých šest měsíců, ačkoliv já jsem takové vyšetření neměl čtyři roky.

3 Problém — já prostě nesnáším ricinový olej. To je jediná věc. A oni mě přesvědčují, že nemají žádný jiný prostředek, který by mohli místo něj použít, a tak... Ó, jsem z toho úplně nemocný, když mi dávají tento nápoj. Víte, jak jsem vám již vyprávěl ve svém životním příběhu, dělá se mi po tomto pití špatně, já to prostě nesnáším. A řekl jsem svému láskyplnému lékaři, příteli: „Nemáte místo toho něco jiného?“

A on řekl: „Myslím, že nemáme, bratře Branhame.“

4 Och, když tam přišla ta paní, která vypadala jako... možná přeháním, ale vypadalo to na litrovou nádobu. Ještě jsem toho nikdy takovou spoustu neviděl. A tak jsem si přidržel nos a bylo mi na zvracení, ale nakonec jsem to nějak polknul.

5 Ale teď, navzdory všem těmto zkouškám a tomu, čím jsem procházel, chtěl bych Pánu poděkovat za dokonalé výsledky z vyšetření. Vyšlo mi to na 100%; a mohu cestovat kamkoliv na světě, podle svého vlastního přání. Zeptal jsem se lékaře — byli to, tuším, tři nejlepší specialisté z Louisville — zeptal jsem se: „Nezjistili jste ani 10% neschopnost?“

6 On řekl: „V tobě není ani smítko neschopnosti.“ Řekl: „Ty jsi naprosto zdravý, po každé stránce.“ Jsem tak vděčný Bohu. Odkud by to mohlo pocházet, jak ne od nebeského Otce, že jsem takový. A on řekl: „Celý tvůj oběh svědčí o tvém mládí.“ On řekl: „Tvoje krevní buňky se ještě nezačaly rozkládat.“ On řekl: „Jsi v naprosto dobrém stavu, bratře Branhame.“

Řekl jsem: „Dobrá, jsem tak šťastný.“

7 A měl jsem také možnost v nemocnici hovořit a vydávat svědectví ohledně Božího království, každé ošetřovatelce a každému lékaři. Jeden určitý lékař, domnívám se, že by tu měl být dnes ráno. Jsem tak rád, když si uvědomím, že máme stále dobré muže na tomto světě, opravdové muže, takové muže, kteří mne přijmou na pětidenní vyšetření, což by normálně stálo tři sta dolarů za každé jedno; a když jsem všim tím prošel, oni řekli: „To je náš příspěvek na dílo Páně, které ty konáš.“ A tak ani... Řekli: „Jakže, už to, že nám chceš zaplatit, nás uvádí do rozpaků.“ Řekl: „Pouze se za nás modli.“

8 A oni řekli: „Uvnitř jsme našli nějakou emocionální vlastnost, kterou jsme nepochopili.“ Oni řekli: „To nevypadá jako...“ On řekl: „Navenek to nevypadá, že jste nervózní a rozrušený, ale,“ řekl, „uvnitř existuje nějaká emoce, které nemůžeme přijít na kloub.“

9 Řekl jsem: „Jestli se na chvíli posadíte, já vám to vysvětlím.“ A tak jsem jim začal vyprávět o viděních. A to byla pro ně naprosto nová sféra. Oni o tom neměli vůbec ponětí. Vyprávěl jsem jim o Bibli. Vyprávěl jsem jim pak o vidění, které mi Pán dal onoho dne a oni prostě plakali jako děti — seděli a plakali.

Řekl jsem: „Doufám, že mě teď nebudete považovat za nějakého náboženského ztřeštěnce... nebo nějakého...“

10 Řekl: „V žádném případě, bratře Branhame. Já tomu věřím z celého srdce.“ On řekl: „Ale chtěl bych ti říct pouze jednu věc, ty jsi nechodil do školy, kde by ses to mohl naučit“; řekl, „a tak já věřím, že tyto věci pocházejí od všemohoucího Boha.“ Ti tři vynikající lékaři z Louisville, ti nejpovolanější, kteří tam jsou. A tak jsem byl šťasten z toho šťasten a vím, že mi tam Pán snad dovolil zaset nějaké semínko.

11 Každá vyšetřovatelka, se kterou jsem měl možnost promluvit... Jednou ráno, když jsem vycházel z rentgenové komory, řekl jsem... podíval jsem se na jednu starou ženu; vypadala opravdu nezuživě. A začal jsem se k ní přibližovat, až jsem se k ní dostal a pomyslel jsem si, že umírá, a řekl jsem jí: „Mohu se vás na něco zeptat, sestro?“

Ona řekla: „Ano, pane?“

Řekl jsem: „Jsi křesťankou?“

A ona řekla: „Ano, já patřím k jisté církvi.“

12 A řekl jsem: „Já bych to rád trochu upřesnil.“ Řekl jsem: „Mě

zajímá, zda jsi křesťankou, opravdovou křesťankou. A kdybys měla projít na druhou stranu toho moře života, do druhé země, miluješ Ho?“ Rekl jsem: „Jsi si jistá, že jsi spasena?“

A ona řekla: „Ano, pane, jsem.“

13 Rekl jsem: „Pak ti Bůh požehnej. Nezáleží na tom, kam budou vát větry, pokud je tomu stále tak, pak jsi v pořádku.“ A kamkoliv bychom se vydali na cestu, všude se setkáme se spoustou znamenitých lidí, kteří ještě zůstali na tomto světě.

14 Nuže, dnes jsem přišel s jistým viděním, o kterém vám řeknu trochu později, ale nejdříve bych chtěl přinést něco ze Slova, protože věřím, že Slovo je tou podstatnou věcí — tou nejdůležitější věcí, teď.

15 A jsem rád, že mohu vidět Charlie Coxe a bratra... mé přátele, kteří tam stojí spolu — bratr... Nemohu si vzpomenout... Jefferies (nemohl jsem si vzpomenout, jak se jmenuje), mnozí z vás, vzácní bratři z Georgie a z různých částí této země. Můj starý přítel Bill (tuším, že je to on) dnes ráno a mnozí... a bratr z Georgie, který tam sedí, a lidé, kteří mi darovali tento oblek. Víte, to je jeden z nejlepších obleků, který jsem kdy nosil. Cítím se v něm velice dobře. On je opravdu velice dobrý a... Vy pro mne tolik znamenáte. A když vám řeknu, co se mi přihodilo v průběhu těch několika posledních dnů, uvidíte, proč jsou tyto věci pro mě tak velice důležité.

16 Nuže, věřím, že bude-li vůle Páně, budu se protlačovat v tomto boji s ještě větší vervou než kdykoliv předtím ve svém životě, protože shledávám, že... samozřejmě dnes jsem už nemusel být naživu. To je... vy to prostě nevíte. Elektrický kardiogram a všechno možné, všech šestnáct různých rentgenových snímků — kompletní tělesné vyšetření ukázalo, že jsem natolik v pořádku, jak jen člověk, lidská bytost na této zemi může být. A jsem za to tak vděčný. Ale všechny věci, dokonce i to všechno, zač jsem tak vděčný Bohu, že jsem takový a že On mě udržuje ve své službě, přesto se to nedá srovnat s tím, co mi ukázal před nedávnm, vidíte. To mě velice rozradovalo.

17 Nuže, myslím, že dnes večer... v pořádku, že ano? Náš vzácný bratr, on je jeden z nesobeckých lidí, bratr Neville. A jestliže tady byl někdo minulou neděli a slyšel toto úžasné poselství, které on přinesl na téma „Džbánek oleje,“ bylo to jedno z nejvýznamnějších poselství, jaké jsem kdy slyšel, ono bylo přineseno bratrem Nevillem skrze Ducha Svatého minulou neděli, k tomuto malému stádečku ovcí, které Bůh shromáždil vespolek. A pokud je to v pořádku a libé Bohu, a také

bratru Nevillovi a sboru, chtěl bych dnes mluvit, začít kázat sérii, řekl bych v pondělí večer nebo spíše v neděli večer a ve středu večer a na příští neděli — sérii, kterou jsem studoval...

¹⁸ Já bych tam v té nemocnici nezůstal, ale oni byli ke mně tak milí. Dali mi pokoj asi za jednu třetinu ceny, kde jsem si mohl vzít své Bible a své knihy a zabalit se do postele, posadit se; a vzal jsem všechny své Bible a rozložil je kolem dokola, a měl jsem skvělý čas — dokud nepřinesli ten ricinový olej. Můj dobrý čas byl okamžitě ten tam; od té chvíle jsem byl prostě hotový. Ale, bratře Pate, byl jsem opravdu nemocen. Tuto tekutinu, já ji prostě nesnáším. Ale ty první tři či čtyři dny jsem prožil opravdu skvěle.

¹⁹ Byl to krásný čas, studoval jsem knihu Efezským. Ó, to uspořádání církve, a myslím si, že to je obdivuhodná věc.

²⁰ Nuže, jestliže máte sbor, do kterého chodíte, chodte tam, stůjte na svém stanovišti, ale jestli sbor nemáte a chtěli byste přijít dnes večer a ve středu večer a v neděli večer, rád bych dnes večer vzal tu první kapitolu k Efezským a ve středu večer druhou kapitolu k Efezským, a příští neděli třetí kapitolu k Efezským tak, aby mohl být sbor uspořádán. Víte, co tím míním — to je umístění na pozici a já si myslím, že by to mělo zbudovat církev.

²¹ Nuže, já nejsem... Tyto věci říkám pouze těm, kteří přicházejí do Branhamovy modlitebny. A jestliže někdo z vás, drazí bratři... Vím, že někteří ano, myslím si, že vy máte shromáždění. Naši řadoví bratři ze Sellersburgu a jiní, oni mají svá shromáždění. Nuže, podívejte, to jsou probuzenecká shromáždění. Vy se jich zúčastňujete. Oni jsou Kristovými služebníky — mladí muži, kteří stojí v mezeře, kteří vyšli. A jestliže jejich vlastní církev popřela pravdu a tohoto druhu věci, oni prostě z prostřed toho odešli a Bůh si je povolal do služby.

²² Ano pánové, já obdivuji lidi... Nemohu si ani vzpomenout, jak se jmenuje. Ale je to ten mladý znamenitý chlapík, pohledný muž s milou manželkou a dětmi.

²³ A bratr Junior Jackson, on tam měl také shromáždění a je to další nádherná, pozoruhodná Boží trofej úžasné milosti.

²⁴ A když oni konají probuzenecká shromáždění ve vašich sborech, zúčastněte se jich, protože to jsou věci, které stojí za vaši pozornost, protože vy ani nevíte — k oltáři může přijít nějaký hříšník a vy můžete být ovlivněni a přivést tuto osobu ke Kristu, a to se stane vaší velikou odměnou tam po druhé straně. To je prostě pouze učení a uvedení

církve do pořádku zde v modlitebně, což by nám mělo prospět v další cestě.

25 Nuže, nevzal jsem si hodinky, a tak někdo bude muset bdít místo mě. Doc mi právě pokynul, že má hodinky, a tak... (bratr Branham hovoří se svým bratrem.)

26 Nuže, nebudu mluvit moc dlouho. Nuže, jestli jsou nějací příchozí v našich branách, chtěli bychom je určitě přivítat z celých našich srdcí. Budte vítáni zde v této malé modlitebně. Nemáme tady moc okázalou budovu, máme však v programu ji přestavět. Není to veliké místo, ale přesto... Ona už je téměř napůl rozpadlá, chystáme se pro nás postavit hezkou, malou, pohodlnou modlitebnu, jakmile nám to Pán dovolí udělat. A mnozí z vás jsou v této věci usilovní a my si toho opravdu ceníme.

27 Nuže, přál bych si, abyste spolu se mnou dnes ráno otevřeli čtení z I. Samuelovy, osmé kapitoly a začneme okolo... začneme okolo devatenáctého verše, asi devatenáctý a dvacátý verš, pro text a souvislost. A teď, zatímco se chystáte a předtím... Přečteme si to a pak bychom se chtěli pomodlit; pokud má dnes ráno někdo nějakou prosbu, ať řekne: „Vzpomeň si na mě.“

28 V našich posledních... před dvěma nebo třemi týdny, když jsem konal shromáždění... říkám, mimochodem, zatímco listujete, shromáždění v Chautauqua začínají teď šestého. Očekáváme nádherné chvíle — Middletown, Ohio. Vy, kteří máte dovolenou, přijďte. Velké tábořiště nad řekou, kde bude kázání všeho druhu, jaké jste ještě neslyšeli. Shromáždíme se všichni tam nad řekou — kazatelé od rána, po celý den a noc. Budou se spolu shromažďovat. Je to veliké tábořiště, o mnoho větší než to v Silver Hills — mnohokrát — je to veliké místo, kde jsme schopni umístit od osmi do desíti tisíc lidí; a je tam vždycky tlačenice. Tam v Ohio jsme prožívali již veliké chvíle.

29 A starý bratr Kidd, za kterého jsem se šel modlit onehdy ráno — všichni si jistě vzpomínáte, jak jsem před třemi týdny o tom vyprávěl, jak mu lékař dával už jen dvacet čtyři hodin života — on už se postavil a chodí. Byl schopen citovat Písmo a zazpívat písničku, kterou nebyl schopen zazpívat. A když jsem onehdy ráno přišel, abych se na něj podíval, měl kolem sebe ovinutou malou šálu... Odjel jsem z tohoto místa tři nebo čtyři hodiny před úsvitem, abych to k němu stihnul, říkali, že on už toho dne zemře — rakovina prostaty.

30 A jeho stará, vzácná, malá manželka, ona byla pradlenou

a vydělávala padesát centů denně. A tak od časného rána až do noci pracovala za padesát centů, aby mohla udržet svého manžela na poli jako kazatele. Kázal na dvoutýdenních probuzeneckých shromážděních, a když udělal nějakou sbírku, obnášela osmdesát centů. Ale jednou ráno jsem je viděl zde sedět — dva staré malé páry (nebo spíše ten malý pár), seděli tady, on měl šálu ovinutou okolo ramen; a jedna osoba, která se skrze něj obrátila — devadesáti dvouletá, živá a plná pohody; a letniční do morku kosti a víte, oni tam seděli.

A já jsem řekl: „Kvůli čemu, vy staří lidé, tady sedíte?“

„Čekáme na loďku, která připluje.“

³¹ Jejich práce, vše, co mohli vykonat a jejich životní cíl je již naplněn, a nyní jsou už připraveni, aby mohli odejít a převzít svoji odměnu. A tehdy ráno jsem řekl bratru Kiddovi: „Ty budeš v Chautauqua na shromážděních.“

Včera mi telefonoval a řekl: „Budu tam bratře, Branhame.“ Bylo to prostě skvělé.

³² Mnozí z... blíží se shromáždění s novou službou. Jistý bratr — baptista, který zde stojí — jeho dcera ještě mladistvá, ona byla tak trošku svéhlavá; řekl jsem mu: „Dávám ti tvoji dceru pro Pána Ježíše,“ bylo to jednou ráno; a když se vrátil domů, ona byla spasena, a ten druhý dnes ráno bude pokřtěn a daří se mu dobře.

³³ A jistý muž, pan Sothmann, můj přítel z Kanady — jeho tchýně umírala. On řekl: „Nalezneš svou tchýni, když se vrátíš, v pořádku; ona se už bude zotavovat, v pořádku.“ Tak to bylo. Lidé prostě přicházejí. Je to ještě v dětském stavu, ale funguje to. Ale, ó, my očekáváme něco nesmírně, nadevše bohatého. Žijeme v posledních zlých dnech, ale zároveň ve slavné hodině.

1. Samuelova 8:19-22

³⁴ Nuže, kteří z vás máte Bibli ke čtení?... Osmá kapitola knihy Samuelovy. Slíbil jsem Genemu, že se při tom nahrávání postavím trošku dál, zbytek toho... zrovna začínáme v našich shromážděních.

Nechtěl však lid uposlechnouti řeči Samuelovy a řekli: Nikoli, ale král bude nad námi,

Abychom... i my také byli, jako všichni jiní národové, a souditi nás bude král náš a vycházejí před námi, bojovati bude za nás.

Vyslyšev tedy Samuel všechna slova lidu, oznámil je Hospodinu.

I řekl Hospodin Samuelovi: Uposlechni hlasu jejich, a ustanov jim krále. Protož řekl Samuel mužům Izraelským: Jdětež jeden každý do města svého.

35 Nuže, kdybych měl zvolit název tématu, na který hodlám promluvit během několika následujících minut, zvolil bych jako téma: „Zavržený Král.“

36 To byl čas, koneckonců, jako každý jiný čas; lidé si nikdy nepřáli, aby byli vedeni Bohem. Oni si přáli své vlastní vedení. A tento příběh dnes ráno (když se vrátíte do vašich domovů, bylo by dobré, abyste si to přečetli celé), bylo to v době Samuele, Božího proroka. A on byl pouhým člověkem, ale dobrým mužem — počestným, těšícím se dobré pověsti, věrným a poctivým vůči lidem, nikdy je nesváděl, nikdy jim neřekl nic než přímo „Tak praví Pán.“

37 Ale tito lidé se ocitli v situaci, kdy si přáli v tomto programu změnu. Oni pokukovali po Filištíncích a Amalechitech, Amorejských, Hitejských a jiných národech tohoto světa a viděli, že oni měli krále, kteří nad nimi vládli a řídili je, vedli je, bojovali jejich bitvy, a tak dále. A Izraeli připadalo za vhodné, aby si vzali vzor z těchto králů a udělali to, co tito lidé.

38 Ale to nebylo nikdy Božím úmyslem pro jeho lid, v žádném věku, aby jednali jako lidé tohoto světa nebo aby nad nimi někdo vládl nebo, aby byli spravováni, jako lidé tohoto světa. Boží lid byl vždycky lidem zvláštním, odlišným, povoláním, odděleným a se vším všudy odlišným ve svém jednání, na svých cestách, ve svých způsobech života, od lidí tohoto světa. Jejich záliby po věcech, jejich vystupování, způsob života byl vždycky v rozporu s věcmi, po kterých byli žádostivi lidé tohoto světa.

1. Samuelova 8:3,5

39 A Izraelský národ přišel k Samuelovi a řekl: „Nuže, ty již stárneš, tvoji synové nechodí tvými šlépějemi,“ protože oni nebyli tak věrní jako Samuel. Oni byli úplatkáři a brali od lidí peníze; oni řekli: „Samueli, tvoji chlupci nejsou takoví jako ty, a tak si přejeme, abys šel a vyhledal nám krále, pomazal ho a udělal z nás lid po vzoru ostatních lidí tohoto světa.“

1. Samuelova 8:11-13, 15-17

40 A Samuel se je snažil přesvědčit, že to nebude fungovat. On řekl: „Pokud to uděláte, zaprvé, přesvědčíte se o tom, že on povolá vaše syny z vašich domovů, udělá z nich vojáky, kteří budou pobíhat před válečnými vozy, kteří budou zbrojnoši s kopími. A nejen to, on povolá i vaše dcery, aby se staly pekařkami chleba, odvede je daleko od vás, aby obstarávaly pokrm pro armádu.“ A řekl: „Kromě toho na vás uvalí daně z vašeho obilí a z celého vašeho příjmu. On na vás uvalí daně, aby byl schopen uhradit určité vládní výdaje, a tak dále, které musí být zaplacený.“ On řekl: „Myslím si, že se vším všudy děláte chybu.“

1. Samuelova 8:19

41 Ale, když... tito lidé říkali: „My se ale přesto chceme vyrovnat těm ostatním lidem.“

2. Korintským 5:14, 15

42 V těch lidech, mužích a ženách, kteří se chtějí podobat ostatním, je něco zvláštního. A na zemi žil pouze jeden muž, který mohl být naším příkladem: to byl ten, který za nás všechny zemřel, náš Pán a Spasitel, Ježíš Kristus. On byl dokonalým příkladem toho, co bychom měli být — vždycky a pouze ve věcech svého Otce, a konal to, co je správné.

1. Samuelova 8:6

43 A bez ohledu na to, jak se Samuel snažil přesvědčit tyto lidi, oni neustále chodili za ním, dnem a nocí. „My chceme krále. My chceme člověka. My chceme muže, o kterém bychom chtěli říct: ‚To je náš vůdce.‘“ A to nebyla nikdy Boží vůle. To nebylo nikdy Boží vůlí, stejně tak to ani nikdy Boží vůlí pro lidi nebude, aby jeden vládl nad druhým. Bůh vládne nad člověkem. Bůh je naším vladařem, naším Králem. A shledáváme v tom k dnešnímu dni velikou podobnost, protože to vypadá, jakoby člověk měl stále tu stejnou představu. Oni, jakoby nemohli pochopit, že Bůh stále vládne nad člověkem, místo toho, aby člověk vládl nad člověkem.

1. Samuelova 9:2; 1. Samuelova 10:23; 1. Samuelova 11:15

44 A tak oni si zvolili muže, který se jmenoval Saul, byl to syn Cise. Byl to muž těšící se dobrou pověstí, počestný muž. On se líbil lidem, protože byl vysoký, štíhlý, muž ušlechtilé postavy. Písmo říká, že od ramene svého vzhůru převyšoval každého jiného člověka v Izraeli. Vypadal na opravdového krále, byl příjemný, pohledný, působil oslnujícím dojmem jako neobvyklý člověk.

45 Nuže, právě takový druh muže si lidé volí dnešního dne. Lidé

jako kdyby nebyli spokojeni s tím, co Bůh umístil ve své církvi, aby tím byli spravováni a řízeni, Duchem Svatým. Oni si přejí někoho, nějakého muže, nějakou denominaci, nějaké určité lidi, aby řídili církev, nejsou schopni se vrhnout, zcela a úplně se vydat do Boží ruky a stát se duchovními, aby mohli být vedeni Duchem Svatým. Přejí si někoho, kdo by za ně konal jejich náboženské úkony, někoho, kdo by jim říkal, co mají dělat, a tak dále. A tak tento muž jim připadal vhodný, přesně na toto místo, protože byl velice intelektuálním mužem.

⁴⁶ Je tomu docela tak, jako dnes. My rovněž rádi volíme takové lidi, aby spravovali naše církve a aby spravovali církev Boží. Ne, že bych chtěl proti tomu něco říct, ale chci to použít jako výchozí bod, že to nebylo a že to nikdy nebude Boží vůlí, aby to tak bylo. Bůh má řídit svůj lid, On má vládnout každému jednotlivci.

⁴⁷ A potom shledáváme, jak tento Cisův syn — veliký muž, jeho postava a jeho... Připadal lidem jako vhodná volba, jeho roucho a koruna na jeho hlavě, na něm budou vypadat skvěle — vysoko, vysoko nad všechny lidi; a když kráčel — to bude obrovský přínos pro Izraelské království, protože ostatní králové národů si budou myslet: „Koukejte, jaký je to muž!“ Jak budou na něj moci ukázat prstem a říci: „Podívejte, jak máme velikého krále! Podívejte, jak veliký muž je nad námi!“

⁴⁸ A se smutkem říkám, jak pravdivé to je v dnešní církvi. Oni rádi říkají: „Náš pastor není úzkoprsý člověk; to je veliký muž. On je absolventem Harvardovy nebo nějaké jiné význačné teologické školy. Má čtyři vědecké hodnosti z takového a takového místa a je velice společenským člověkem.“ To všechno může být pravdivé a může to mít dokonce i své místo, ale Boží cesta pro jeho církev je taková, aby byla vedena Duchem Svatým a skrze Ducha Svatého. Zatímco oni rádi říkají toto: „My máme tuto velikou denominaci, do které patříme. Naše počátky sahají až do ranných průkopnických dnů, když jsme byli ještě v menšině, kdy nás bylo pouze několik lidí, a byli jsme malí. A teď jsme povyrostli až do toho stupně, že patříme mezi existujícími denominacemi k těm největším. Máme nejlepší školy, nejlépe vzdělané kazatele. Máme nejlépe oblečené zástupy, nejintelektuálnější lidé z města navštěvují naši denominaci. A my se věnujeme charitě, konáme dobré skutky a všechno možné.“ A vůbec nic proti... Chraň Bože, abych si dovolil říct proti tomu jedno jediné slovo, to všechno je naprosto dobré, ale stále to není Boží vůlí, aby jeden člověk vládl nad druhým.

49 Bůh poslal o Letnicích Ducha Svatého, aby vládl v lidských srdcích a vládl v lidském životě. Nebylo míněno, aby člověk vládl nad člověkem.

50 Ale musíme to říct. Je to vynikající věc, když říkáme, že patříme k takové velké organizaci. Jsi křesťanem? Hle, jak jsem přišel na tento text. Když jsem byl v nemocnici, zeptal jsem se někoho: „Jsi křesťanem?“

„Patřím k takové a takové církvi.“

„Jsi křesťanem?“

„Patřím k těm-a-těm.“

51 A ta obyčejná ošetřovatelka se postavila vedle mého lůžka, když jsem četl Bibli, to byla nová ošetřovatelka na tom poschodí a ona řekla: „Dobrý den, domnívám se, že jste kazatel Branham, který je zde na vyšetření.“

Řekl jsem: „Ano.“

52 A ona řekla: „Mohla bych vám namasírovat záda tímto alkoholickým roztokem, abyste se cítil trochu lépe?“

Řekl jsem: „Jistěže můžete.“

53 Zatímco mi drhla záda, řekla: „K jaké denominační církvi patříte?“

54 Řekl jsem: „Ó, já patřím k té nejstarší denominaci.“

A ona se zeptala: „Která to je?“

55 Řekl jsem: „To je ta, která byla zorganizována ještě před tím, než byl zorganizován tento svět.“

56 „Ó,“ řekla, „která...? Domnívám se, že nevím, která to...“ A řekla: „Já patřím k jisté církvi. Je to ta organizace?“

Job 38:7

57 Řekl jsem: „Nikoliv, madam. Ona vznikla asi před dvěma sty lety — ta organizace. Ale tato organizace začala, když jitřní hvězdy prozpěvovaly pospolu a synové Boží plesali radostí, když uviděli přicházejícího Spasitele, aby vykoupil lidstvo.“

58 A ona mě chvíli přestala masírovat záda a já jsem byl takto nakloněn, tak, abych jí to umožnil (ona pocházela z blízkosti Corydonu, nedaleko odsud), a dali jsme se do řeči, ona řekla: „Pane, vždycky jsem

věřila, že jestliže Bůh byl někdy Bohem, On je jím ještě dnes stejně tak, jak v oněch dávných dobách.“ Ona řekla: „I když moje církve tyto věci kategoricky popírá, já ale věřím, že to je pravda.“

59 Řekl jsem jí: „Ty nejsi daleko od Božího království, mladá paní.“

Ona řekla: „Jestliže byl někdy Uzdravovatelem, copak jím není i nadále?“

Řekl jsem: „Zcela určitě, má sestro.“

60 Ale člověk chce vládnout a vládne nad jinými lidmi; a člověk si přeje, aby nad ním někdo vládnul. Nechce, aby nad ním vládl Bůh.

61 A tak ten syn Cise (jmenoval se Saul) byl prostě odpovědí na to, co si oni přáli. Ten veliký statný muž a... ó, on je mohl vést do jejich bitev a tak dále. A přesto to nebyla Boží vůle, aby se tak dělo. Bůh si přál, aby jeho věrný, starý prorok jim ukazoval cestu a kázal jim jeho Slovo.

Marek 16:15-18

62 Nuže dnešního dne, v našem velikém církevním věku, ve kterém žijeme, myslím si a věřím tomu z celého svého srdce, že my jsme odešli přesně opačným směrem od toho, co nám Bůh pověřil. Poslední slova našeho Spasitele v Markovi 16 říkají: „Jděte do celého světa a kaďte Evangelium všemu stvoření. Kdo uvěří a pokřtí se, bude spasen; kdo neuvěří, bude odsouzen. Ty, kdo uvěří, pak budou provázet tato znamení; v mém jménu budou vymítat ďábly; budou mluvit v nových jazycích; budou brát hady, a kdyby vypili něco jedovatého, nijak jim to neublíží; budou vkládat ruce na nemocné a budou se mít dobře.“

63 Žádný člověk, žádný syn Cise, nikdo jiný nemůže tyto věci dělat jinak než pod vedením Ducha Svatého. My jsme zatím postavili školy, udělali jsme semináře pro duchovní, organizace, které by nás uspokojovaly, abychom vypadali jako zbytek tohoto světa.

64 Nuže, Duch Svatý byl kdysi vůdcem v tomto národě. Tento národ byl kdysi řízený, když v minulosti... když podepsali deklaraci nezávislosti a postavili tam jedno prázdné křeslo. V mém smýšlení není ani špetka pochybnosti o tom, že to byl Syn Boží, který se posadil za tím stolem, když tento národ byl zakládán na principech svobody náboženství, svobody pro všechny a na základech věčného Božího Slova. Ale my jsme se stali zkaženými — politici. Zvolili jsme muže tím, že jsme prodávali a kupovali falešné sliby tak, že náš národ a naše politika a naše demokracie jsou zkažené a zcela prosáklé komunismem

a všeho druhu „ismy.“

65 A mnohokrát, když začínaly posezení OSN, vyzývali jsme k modlitbě, abychom mohli začít jednání. A nedávno při jedné významné události, nebyli dokonce ani jednou vyzváni k modlitbě! Jak vůbec můžeme bez modlitby vyřešit nějaké rozdíly? Jak můžeme očekávat v tomto světě, abychom něco docílili bez vedení Ducha Svatého?

66 Ale dovolte mi říct se vší láskou a úctou k našemu národu, k jeho vlajce a k republice, za kterou já stojím: my jsme zavrhli našeho vůdce, Ducha Svatého, a kvůli tomu se naše politika stala zkažená, a byli přivedeni muži zvrhlých úmyslů. A jestli nebudete bdít, oni udělají jeden z nejhroznějších omylů, a oni se ho dopouštějí právě teď. Je to proto, že si lidé přejí, aby nad nimi vládl člověk.

2. Timoteovi 3:5

67 To, co je zapotřebí v Bílém domě, Spojených státech, prezidentovi, to, co je zapotřebí v Kongresu, to, co potřebujeme v soudnictví, jsou muži, kteří zasvětili své životy Bohu a jsou naplněni Duchem Svatým a jsou vedeni jeho Boží prozřetelností. Ale my jsme místo toho zvolili muže intelektuální, muže, kteří mají formu pobožnosti a zapřeli se Boží moci, muže, kteří jsou ateisté a někdy dokonce i ještě horší — takové jsme uvedli do politických kruhů našeho národa.

68 Nejen to, ale i do našich církví. Naše církve jsou zkorumpované na takovém základě, že my při volbě našich pastýřů, kteří nás mají vést, jsme odešli do seminářů a zvolili jsme muže, ty intelektuální obry, muže, kteří jsou brilantní ve svém smyšlení, muže s vynikajícím vzděláním, společenské lidi ze středu našeho národa, kteří jsou významnými muži ve svém sousedství — proti tomu opravdu nic nemám. Muže, kteří jsou přátelští ve svých vztazích, opatrní ve svém způsobu života a v tom, co dělají mezi jinými lidmi uprostřed národa, významné muže ve svých profesích, proti tomu nechci říct ani jedno špatné slovo — chraň Bože, aby se kdy můj duch dopustil takové špatnosti. Ale přesto to není Boží vůle, kterou Bůh pro nás vybral! Jedná se o vedení Duchem Svatým, o Krista přebývajícího v lidském srdci.

69 Mnozí z těchto intelektuálně založených mužů stojí za našimi kazatelnami a ve skutečnosti popírají moc Ducha Svatého. Mnozí z nich popírají existenci Božského uzdravování a moci Ducha.

⁷⁰ Včera jsem četl článek (domnívám se, že to bylo včera), byla to série výstřížků z novin o tom, jak Jack Coe, ten poslední Jack Coe, který je jedním z těch, které jsem přivedl k Pánu Ježíši, který byl velikým mužem činu za svého života, byl předvolán k výslechu na Floridu, protože požádal, aby sundali malému dítěti z nohou výztuhy a aby se přešlo po pódiu. A když to udělali, dítě šlo normálně napříč pódiem, a když přišlo k mamince, upadlo — to všechno byla nástraha Kristova nepřítele.

⁷¹ Tato mladá žena se svým mužem dostali toho galantního bratra do soudní síně v této zemi. A zatímco by se každá církev měla postavit za bratrem Jackem, zatímco každý člen církve, který vyslovuje jméno Ježíše Krista, měl povinnost se zdvořile postavit po jeho boku, každý muž, který vyzývá Pána Ježíše, měl padnout na svá kolena v modlitbě; ale místo toho v titulcích novin jedné z našich největších denominací bylo řečeno, že spojili své ruce s ateisty, aby odsoudili bratra Jacka Coe'a do vězení. Umíte si představit církev, která nosí Kristovo jméno, jak si podá ruce s ateisty a odsoudí zbožného muže, který se snaží celým srdcem postavit za věc Bible? Ale oni to udělali.

⁷² A pak bratr Gordon Lindsay tam přijel a snažil se ho zachránit, a když ten nevěřící soudce řekl: „Tento muž je podvodník, protože nechal sundat výztuhy tomu dítěti a nechal ho procházet po pódiu, přičemž řekl, že bylo uzdraveno; on lhal a udělal něco, co je v rozporu s lékařskými nařízeními. A proto je obviněn ze spáchání podvodu.“

⁷³ A pan Coe se postavil a řekl: „Pane, odmítám toto obvinění. Bůh skutečně toho chlapce uzdravil.“

⁷⁴ A soudce řekl: „Chci se zeptat kteréhokoliv člověka v tomto soudním přelíčení, zda může být pravdivé takové prohlášení, že uzdravil chlapce na jednom konci pódia a dovolil, aby byl nemocný na druhém konci. Pokud takové prohlášení může být prokázáno Biblií, pak řeknu, že pan Coe měl právo vyslovit takovéto prohlášení.“

⁷⁵ A jistý kazatel zvedl svoji ruku a řekl: „Vznešený soude, pane, mohu něco říct?“

A soudce řekl: „Ano.“

Matouš 14:25, 28, 30; Marek 6:48; Jan 6:19

⁷⁶ A ten kazatel se postavil a řekl: „Jednou v noci po rozbouřeném moři plula malá loďka a bylo blízko toho, že půjde ke dnu, veškerá naděje záchrany pomínula. A náhle spatřili Ježíše, Syna Božího, jak přichází po vodě a jeden z apoštolů, který se jmenoval Petr, řekl: „Pane,

jestliže to jsi Ty, přikaž mi, abych přišel k tobě po vodě.' A On řekl... Pán řekl apoštolovi Petrovi: ‚Pojď.‘ A on vystoupil z loďky, pane, a šel zcela jistě po vodě k Ježíši. Ale když dostal strach, začal tonout ještě předtím, než přišel k Ježíši.“

Soudce řekl: „Případ je ukončen.“

77 Potřebujeme vedení Ducha Svatého — ne intelektuální muže.

1. Samuelova 10:21; 1. Samuelova 11:15; 1. Samuelova 13:2, 3

78 Saul syn Cise, byl učiněn velitelem nad lidmi. A on vzal dva tisíce mužů a Jonata vzal tisíc a Jonata šel k pahrbku a tam pobil stráž a spoustu Amorejských — spíše Amonitských. A když je pobil, Saul nechal zatroubit na polnici a řekl: „Vidíte, co udělal Saul.“ Byl velice nafoukaný.

79 Právě tak, jako když člověk obdrží nějaký veliký titul doktora teologie nebo nějaký přívlastek ke svému jménu, on se více méně stává „vševědem.“ Boží muži jsou skromní, pokorní muži. Boží lidé jsou pokornými lidmi.

80 Když vidíte někoho, jak říká, že přijal Ducha Svatého a začíná se oddělovat od jiných, viditelně neměl víru. Oni se jen snaží udělat ze sebe něco, čím nejsou. Zapamatujte si, oni ve skutečnosti Pána Ježíše Krista nikdy nepřijali.

81 Potom vidíme nepřítel, který se utáboří, který vnikne na území takové maličké hrstky Božího lidu a chystá se vypíchnout oko každému muži. O to se vždycky pokouší nepřítel, vypíchnout obě oči, pokud se mu to podaří tak, aby lidé neviděli, co dělají. To se pokouší satan udělat dnes s každým křesťanem: zbavit ho duchovního zraku, aby mohl následovat pouze své intelektuální smysly ohledně určitých věcí a ne smysl Ducha Svatého, který ho vede.

82 A když to oni udělali, když došlo k té velké porážce, Saul rozsekal dva voly a rozeslal je ke všemu lidu. A přál bych si, abyste si toho teď všimli, jak Saul rozeslal těch deset kusů vola k celému Izraeli se slovy: „Ať každý muž, který nebude následovat Samuele a Saula, ať se mu stane... jako tomuto volu.“ Vidíte, jak svůdně se snažil postavit sám sebe vedle Božího muže? Jak nekřesťanské to bylo. Bázeň Boží byla na lidu kvůli Samuelovi. Ale Saul je přiměl následovat sebe, protože lidé měli bázeň před Samuelem. „Ať přijdou za Samuelem a Saulem.“

83 Kolikrát jsme to již slyšeli: „My jsme největší církev.“

„My jsme církví Kristovou.“

„My jsme církví Boží.“

„My jsme takoví a takoví.“ A to v lidech působí strach a oni si opravdu myslí, že to je místo, na kterém skutečně Bůh působí. A oni si přece nepřejí vedení Ducha Svatého; raději budou následovat člověka, protože rádi žijí svým vlastním, soukromým životem. Oni rádi věří tomu, co se jim líbí.

⁸⁴ Vidíte, že Duch Svatý je naším soudcem? Bůh nám nikdy neustanovil papeže, biskupa nebo kohokoliv jiného, aby byl soudcem. Duch Svatý, osoba Ducha Božího ve formě Ducha Svatého je naším soudcem a naším vůdcem. A proč je tomu tak?

⁸⁵ Prosím, odpusťte mi to hrubé, velice hrubé vyjádření. Nemyslete si o mně nic špatného; říkám to s láskou. Ale Duch Svatý říká, že to není dobré, když si naše ženy stříhají vlasy, je nesprávné, když naše ženy nosí krátké šaty a kalhoty a zkrášlují si rty a potírají si je rtěnkou. Duch Svatý říká, že to je špatné, ale my chceme mít takové muže, kteří by říkali, že je to všechno v pořádku.

⁸⁶ Dokud budete následovat „mne a Samuele.“ Oni rádi žijí šest dnů, jak se jim to líbí a pak jdou v neděli ráno do kostela; a nějaký znamenitý intelektuální absolvent nějaké koleje se spoustou vědeckých hodností k nim může pronést krátké kázání, a to způsobí... několik vtipů, aby polechtal jejich uši a docílil toho, aby se dobře bavili, jako nějaká hvězda z televizního programu; a pak odříká kratičkou modlitbu a pošle je domů; oni jsou spokojeni a ujištěni, že splnili své náboženské povinnosti.

⁸⁷ Tohle není vůlí Ducha Svatého. Duch Svatý chce, abyste žili zbožně každým dnem a nocí v týdnu a abyste se oddělili od věcí tohoto světa. Ale církve si to nepřeje. Oni si přejí nějakého muže, který může vykládat Bibli takovým způsobem, jak se jim to líbí. Oni neradi naslouchají hlasu Ducha Svatého, který promlouvá z Bible.

⁸⁸ Mnozí z nich rádi říkají: „Dny zázraků pominuly.“ To je to, co lidem lechtá uši. Oni rádi říkají: „Nějaký křest Duchem Svatým neexistuje.“ Lidé neradi jednájí jinak, než ten ostatní svět. Oni neradi vycházejí na ulici s umytou tváří a muži s čistým vzezřením, bez cigarety v ústech nebo cigára či dýmky, prostě bez věcí, které muži dělají; a ženy si rády ostříhají vlasy na krátko, a skrovná suknička, která odhaluje jejich tvar, a věci které se jim líbí. A navíc si přejí, aby jim muži schválili, že to je správné.

⁸⁹ Jednou v noci za mnou přišel jistý člověk, aby mi sdělil, že jelikož jsem kázal proti těmto věcem, jistá velká denominace nebo dokonce pět, řekli: „Zavrhneme bratra Branhama a nebudeme mít s ním nic společného. Buď odvolá své pásky, nebo se za ně omluví, jinak ho odmítneme.“

⁹⁰ Řekl jsem: „Budu se přidržovat Božího Slova, i kdybyste odňali všechno z mého života. Já zůstanu se Slovem a já...“

Oni řekli: „Dobrá, tak neodvoláš alespoň tu-a-tu pásku?“

⁹¹ Řekl jsem: „Nikdy jsem ve svém životě nekázal nic, za co bych se styděl. Neodvolávám žádné pásky, žádné nahrávky. Zůstanu s tím, co říká Duch Svatý. S tím budu žít a s tím budu umírat.“ Nechci zde teď mluvit o sobě, ale snažím se jen před vámi namalovat určitou ilustraci toho, co se děje, abyste to mohli vidět a pochopit. Lidé chtějí být vedeni člověkem.

⁹² Oni nechtěli Samuele. A předtím, než pomazali Samuele za krále — vlastně, promiňte, Saule za krále — Samuel k nim přišel znovu. A chtěl bych teď s vámi o tom promluvit takovým jazykem, aby byl srozumitelný pro dnešek. Můžete si to přčíst.

On řekl: „A co chcete udělat s Bohem, který je vašim Králem?“

„Nu co, my Boha nevidíme.“

1. Samuelova 12:3, 5

⁹³ „Dobrá, ale já jsem jeho reprezentant.“ Samuel řekl: „Už jste mě slyšeli, že bych někdy něco řekl špatně? Už jsem někdy o něčem prorokoval, co by se nestalo přesně tak, jak bylo řečeno? Copak jsem vám nesděloval Slovo Hospodinovo?“ A ptám se vás: Přišel jsem někdy za někým z vás a žebřal od něho peníze? Vzal jsem někdy něco někomu? Řekl jsem někomu něco jiného než „Tak praví Pán?“ A Bůh to pokaždé potvrdil jako pravdivé, a On poslal bouřku a déšť. Víte, Písmo právě na tomto místě ukazuje, že Samuel byl Božími ústy.

⁹⁴ A jako Samuel dokonale reprezentoval dnešního Ducha Svatého a Duch Svatý je Božím hlasem, který promlouvá přesně to, co říká Bible, který věří přesně v to, co říká Bible a neodchyluje se od ní ani o vlasek. Ale oni chtěli někoho, kdo by jim to řekl jinak.

1. Samuelova 8:6

⁹⁵ A lidé nemohli namítnout, že proroctví Samuele, nebyla dokonalá. Oni odpověděli a řekli: „Samueli, všechno, co jsi řekl ve jménu Hospodinově, Hospodin uskutečnil tak, jak jsi řekl. Není na tom

jediná vada. Nikdy jsi nepřišel mezi nás a nežebрал jsi od nás peníze. Vždy ses postaral sám o sebe. Nikdy jsi nepožádal nikoho z nás, aby pro tebe něco velikého udělal. A ty důvěřuješ Bohu a On tě vysvobodil od všech těchto věcí. A tvoje slova jsou pravdivá; pokaždé, když jsi promlouval ve jménu Hospodinově, stalo se přesně tak, jak jsi řekl; ale přesto, my chceme krále.“

1. Petrova 2:9

96 Vidíte tuto neshodu? Vidíte tuto ďáblouvu vychytralost, jak on dovede působit nebo ovlivnit lidské bytosti? Místo toho, aby ses poddal Duchu Svatému a naslouchal tomu „Tak praví Pán,“ aby mohl žít čistým životem a mít neposkvrněný charakter, odlišný charakter, jako lid zvláštní, národ svatý, i když lid neobvyklý ve svém jednání, oni se raději shodli s tímto světem, aby jednali jako tento svět a chodili do nějaké církve, která říká: „To je v pořádku. Dělejte si, jak se vám to líbí.“

97 Vidíte, čím to je? Oni říkají: „Neexistuje něco takového jako uzdravení. Ó, křest Duchem Svatým, to byla pouze rámcová záležitost církve.“ Jinými slovy, Bůh tehdy vzal své lidi ven, vzal Ducha Svatého z církve a místo toho nechal vzniknout denominaci. Nikdy, nikdy. Nic takového se nestalo. Duch Svatý, Slovo je pravdivé, ono nás má vést až do Ježíšova příchodu. Ale to prostě sešlo na scestí.

98 Saul tedy přišel k moci. Měl mnoho přívrženců. Měl nádherná brnění, měl zpěváky, měl štíty, měl kopí. On předstihl ostatní národy. A přivedl je k demokracii, která přesahovala všechno, co kdy kdo o tom slyšel.

99 A přesně tak se stalo s našimi denominacemi a církvemi v dnešní době. My máme největší kostely postavené na světě. Nejpečněji oblečené lidi na světě. Nejvyšší vzdělání jaké jenom může být dosaženo. Tak jako ti vycvičení Saulovi muži, kteří mohli vzít kopí a pohybovat a manévrovat s ním tak, že se lidí zmocňoval strach. To byli vycvičení lidé, a tak dále.

100 Ale jednoho dne přišel čas, kdy vystoupil vyzývateľ. A celá Izraelská armáda byla tak rozrušená, že stáli a třásli se ve svých botách. A Goliáš je vyzýval: „Jestliže váš Bůh je tím, čím říkáte, že je a že jste nejlépe vycvičení...“ a vyzýval je. A oni nevěděli, co si mají počít. Jejich znamenité, vyleštěné brnění přestalo fungovat. Jejich kopí nechtěla fungovat. Bylo to něco, o čem ještě nikdy předtím neslyšeli. A říkám to se vsí úctou a s Božím respektem a se ctí a důstojností a láskou a křesťanským společenstvím; říkám toto: Onehdy jsem četl

v afrických novinách, jak ten náš Cisův syn nebo spíše vyzyvatel Evangelia, jistý mohamedán, jak on ho vyzval (Billy Grahama) a řekl: „Jestliže tvůj Bůh je Bohem, ať uzdraví nemocné, jak to zaslíbil!“ A ten Cisův syn se zbytkem armády ztichnul a opustil tuto zemi poražený. Je to hanba. Přece náš Bůh je Bohem.

101 My máme naše dobré církve, my máme naše znamenité evangelisty, máme naše placené zpěváky, my máme nejlepší sbory, nejvyšší věže v celé zemi, nejznamenitější muže, nejvíce peněz, máme intelektuály, máme teology vyškolené do posledního puntíku. Můžeme kázat, můžeme řečnit, můžeme evangelizovat, přivádět lidi, obracet každým rokem miliony do církví. Naši placení zpěváci, náš intelektuální evangelismus neví, jak má čelit takové výzvě. Oni o tom nemají tušení. Oni nevědí nic o Jeho uzdravující moci, o křtu Duchem Svatým, o moci, která se může uchopit stínu umírajícího člověka na rakovinu a vysvobodit ho. Oni o tom nemají ani ponětí. Oni na tomto poli nebyli vycvičeni, stejně tak jako Saul se svou skupinou lidského původu.

Žalm 23:2

102 Ale dovolte mi říct vám, lidem Božím, vám dětem: budiž vám známo, že Bůh nás nikdy nezanechal bez svědka. I když to Saulovi nebylo známo — Saul o tom nevěděl nic — ale Bůh měl malého Davida, tam kdesi vzadu za kopcem, který nepásl ovečky na nějakém církevním plevelu, on je vedl k tichým vodám a na zelené pastviny! On byl pamětliv na ovce svého otce, a kdyby něco přišlo, nějaký nepřítel a uchopil jednu z otcových ovcí, on znal Boží moc, která byla schopna tuto ovci vysvobodit!

1. Samuelova 17:39

103 Bůh má stále nějakého Davida na nějakém místě, který ví, co to znamená vysvobodit jednu Boží ovci Boží mocí. On ví, jak na to. A on důvěřoval... On se nevyznal vůbec v Saulově brnění, ani si ho nepřál. On si nepřál žádnou z těchto denominací; on nechtěl mít na sobě tuto starou výzbroj. „Já se v tom nevyznám!“ Řekl. „Ale dovolte, abych šel v moci, která je mi známá.“

5. Mojžíšova 8:3; Matouš 4:4; Lukáš 4:4; Židům 13:8

104 On pásl ovce svého otce. Staral se o pastviny. On jim poskytoval správnou potravu a ony žily a prospívaly. „Ne samým chlebem živ bude člověk, ale každým slovem vycházejícím z úst Božích bude člověk živ.“ Správný pastýř je krmí — „Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i navěky.“ A jestliže se nepřítel zmocní některé z nich skrze nemoc, on se vyzná v Boží moci.

1. Samuelova 17:33

105 Podívejte se na toho malého Davida, on se tam postavil. On (Saul) řekl: „Ten chlapík je ve zbroji od svého narození, od svého mládí. On neznal nic jiného než kopí a pancíře. On je dobře vycvičený. (On je teolog.) A ty o tom nevíš nic!“

106 On řekl: „To je pravda, pane. Já opravdu nemám žádné tušení o celém jeho teologickém výcviku, ale je jedna věc, ve které se vyznám: totiž, když přišel nepřítel, aby se zmocnil jedné z ovcí mého otce, já jsem vyšel proti němu v Boží moci. Vysvobodil jsem ji! Přivedl jsem ji bezpečně zpět k dobrému zdraví. Přivedl jsem ji zpět do stínu zelených pastvin a k tichým vodám. A Bůh, který vydal lva do mých rukou, zabil jsem ho, když chtěl zabít jednoho beránka. On mi dovolil zabít medvěda, a stejně tak nebeský Bůh půjde se mnou, aby zabil toho neobřezaného Filištína!“ My potřebujeme vedení Duchem Svatým. [1. Samuelova 17:34-37

107 Nevím, kolik mi ještě zůstalo dnů. To nikdo neví. Jednoho rána jsem ležel ve své posteli. Znovu jsem usnul a ve snu se mi zdálo, jakoby byl Josef nemocen a já ho pozvednul, abych se za něj pomodlil. A když jsem se probudil, cítil jsem se velice rozrušen. Řekl jsem si: „Inu, snad Josef neonemocní.“ A pohleděl jsem, a hle, přede mnou přelétl malý, temný stín, spíše hnědé barvy a měl jsem dojem, že to jsem já. A pozoroval jsem to a zezadu přicházel Někdo v bílém a to byl On. Ohlédl jsem se na svou manželku, abych se přesvědčil, jestli už nespí a mohl jí ukázat to vidění, jestli by to vidění mohla spatřit, ale ona spala. Řekl jsem: „Ó, je mi to tak líto, Pane, ale to byl můj život. Ke všemu, co jsem kdy udělal, jsi mne musel dotlačit. Pokaždé, když se něco děje, myslím si, že to děláš Ty a uvědomuji si, že to byl právě satan, který se pokoušel mě od toho držet dále.“ Řekl jsem: „Kdybys mne jen mohl vést.“ A když jsem pohlédl, spatřil jsem Muže s nejsličnější tváří, jakou jsem kdy viděl. Byl přede mnou a díval se dozadu. Pozvedl svoji ruku a uchopil mne za mou a začal se pohybovat tímto směrem. Pak to pomínulo.

108 Minulou neděli ráno jsem se probudil velice brzy. To vidění jsem měl v sobotu. Vždycky jsem byl sklíčený při pomyslení na smrt, protože mi je padesát a mého času mi už moc nezbývá. A byl jsem zvědav, čím budu v té teofanii, v tom nebeském těle. Bude to možná tak, že se setkám se svým drahým přítelem a řekneme, že nějaký bílý obláček popluje kolem a řeknu: „To je bratr Neville,“ on mi řekne: „Vítej, bratře Branham.“ A až přijde Ježíš, tak budu znovu mužem. Často jsem o tom uvažoval.

109 Zdalo se mi, že jsem na západě a procházím šalvějovým porostem a moje manželka je se mnou, že jsme byli lovit pstruhy a já se zastavil a otevřel jsem bránu a obloha byla tak nádherná. Ona tam nevypadá tak, jako zde v údolí. Tam je modrá obloha a vznášejí se tam krásné, bílé obláčky. Řekl jsem své manželce: „Sem jsme měli jít miláčku již dávno.“ Ona řekla: „Už pro blaho těch našich dětí jsme to měli udělat, Billy.“

Řekl jsem: „Ano.“

110 A probudil jsem se; pomyslel jsem si: „Mám tolik snů, jsem zvědav proč.“ A pohleděl jsem dolů a ona ležela vedle mne. A já jsem se posadil na svém polštáři výš, že jsem si opřel hlavu o záhlaví lůžka, jak to jistě mnozí z vás dělají, a dal jsem si ruce za hlavu. Ležel jsem tam takto a říkal jsem si: „Inu, jsem tuze zvědav, jak to bude vypadat na druhé straně. Je mi už padesát a ještě jsem nic neudělal. Kdybych jen mohl něco užitečného vykonat pro Pána. Neboť jsem si vědom toho, že nejsem nesmrtelný. Nejméně polovina mého času už pominula, možná více. Kdybych se měl dožít věku mých předků, tak můj čas už vyprchal více než z poloviny.“ A ohlédl jsem se dozadu a ležel jsem tam, jako bych chtěl vstávat. Bylo kolem sedmé hodiny. Řekl jsem: „Možná bych měl jít do sboru, i když chraptím. Rád bych slyšel kázat bratra Nevilla.“

111 A tak jsem řekl: „Jsi již už vzhůru, miláčku?“ Ale ona chrápala.

112 A nerad bych, abyste to propásli. To mě změnilo. Nemohu zůstat tím stejným bratrem Branhamem, jakým jsem byl.

113 Rozhlédl jsem se a uslyšel hlas, jenž mi říkal: „Jsi právě na začátku. Přitvrď bitvu. Vytrvej v úsilí.“

114 Chvilí jsem kroutil svoji hlavou a pomyslel jsem si: „To jsou asi moje myšlenky, nu co, člověk má různé představy.“ A řekl jsem si: „Asi to byla moje představa.“ Ono to však řeklo. „Setrvej v boji. Jen dál. Jen dál.“

115 A řekl jsem si: „Asi to byla moje slova.“ Zatnul jsem tedy zuby rty a ruku položil na ústa a to přišlo znovu; znělo to: „Jen se podívej dál. Kdybys jen věděl, co je na konci té cesty.“ A měl jsem dojem, jako bych slyšel Grahama Snellinga nebo někoho, jak zpívá tuto písničku; oni ji zde zpívali, Anna Mae a ti ostatní:

Stýská se mi po domově, jsem celý sklíčený

*a chci vidět Ježíše.
Sladké ty zvuky přístavních zvonců
rád bych již brzičko slyšel.
To rozjasní moji stezku
a zažene všechen můj strach.
Pane, dovol mi, ať pohlédnu za oponu času.
Zajisté jste ji slyšeli zde ve sboru zpívat.*

116 A uslyšel jsem, jak něco řeklo: „Chtěl by ses podívat za tu oponu?“

117 Řekl jsem: „To by mi velice pomohlo.“ Podíval jsem se a v okamžiku, během jednoho dechu, jsem se ocitnul na takovém malém, svažitém místě. Pohlédl jsem zpět a tam jsem ležel na posteli. A řekl jsem si: „To je zvláštní věc.“

118 Nechtěl bych, abyste to opakovali. Toto je před mým sborem nebo mými ovceci, jejichž jsem pastýřem. Zda to bylo v tomto těle nebo nikoliv, zda to bylo přenesení... To se nepodobalo žádnému vidění, jaké jsem předtím měl. Mohl jsem se dívat tam a mohl jsem hledět i sem. A když jsem se na tom místě ocitnul, nikdy jsem neviděl tolik lidí, kteří přiběhli a volali: „Ó, náš vzácný bratře.“ A díval jsem se, a hle, mladé ženy po dvacítce (tak od osmnácti, do dvaceti) mne objímaly kolem krku a volaly: „Ó, náš vzácný bratře.“

119 Zde přichází mladí muži v zářivém mužném věku se zářivýma očima jako hvězdy na noční obloze a jejich zuby svítící jako bílé perly, a všichni mne objímali s radostným plesáním: „Ó, náš vzácný bratr.“ Zastavil jsem se a pohlédl na sebe, byl jsem mladý. Pohlédl jsem zpět na své staré tělo ležící se založenýma rukama pod hlavou. A řekl jsem si: „Tohle nechápu.“

120 A ty mladé ženy mne objímaly... Uvědomuji si, že se nacházím ve smíšeném obecenstvu, a přesto to mohu říci s líbezností a něžností Ducha. Muži nemohou obejmout ženu bez určitého lidského vzrušení. Ale tam to nebylo. Tam nebyl ani včerejšek ani zítřek. Tam nebyla únava. Ony byly... nikdy ve svém životě jsem neviděl tak krásné ženy. Vlasy měly po pás, sukně dlouhé až ke svým kotníkům. A jednoduše se ke mně tiskly. To nebylo takové objetí dokonce ani jako mé vlastní sestry, která tam sedí, když by mne objala. Ony mne nelíbaly, já jsem nelíbal je. To bylo něco, nemám vhodný slovník; nenacházím slov, jak to vyjádřit. Dokonalost se toho ani nedotkne. Nádherné není dostatečné. To bylo něco, co jsem nikdy... prostě, museli byste tam být.

121 A rozhlédl jsem se sem a tam, a oni přicházeli po tisících. Řekl jsem: „Inu, tomu nerozumím.“ Řekl jsem: „Jakže, oni...“

A tu přicházela Hope; to byla moje první manželka. Ona přiběhla, a neřekla: „Můj manželi.“ Ona řekla: „Můj bratře.“ A když mne objala, byla tam rovněž jiná žena, která mne objala, a Hope objala rovněž tuto ženu a každý...

Pomyslel jsem si: „Ó, to je něco jiného; to není možné. To je něco...“ Pomyslel jsem si: „Ó, zdali se ještě budu chtít vrátit do té své staré skořápky?“ Rozhlédl jsem se dokola a pomyslel jsem si: „Co to má znamenat?“ Sledoval jsem to pozorně a řekl jsem si: „Tohle nechápu.“ Ale Hope mi tam připadala jako čestný host. Nelišila se od nich, ale byla jako nějaký čestný host.

122 A uslyšel jsem potom hlas, který ke mně promluvil v tom pokoji, kde jsem byl; řekl: „To, co jsi kázal, byl Duch Svátý. To je dokonalá láska. A nic sem bez ní nemůže vejít.“

123 A jsem přesvědčen více než kdykoliv předtím ve svém životě, že k vejítí tam je zapotřebí mít dokonalou lásku. Tam nebyla žárlivost. Tam nebyla únava. Tam nebyla smrt. Tam nevejde nemoc. Smrtelnost nezpůsobí stáří, oni tam dokonce nemohou plakat. Vládne tam pouze radost — „Ó, můj vzácný bratře.“

124 A oni mne tam vzali a postavili na velké vyvýšené místo. A pomyslel jsem si: „Snad to není sen; dívám se zpět na své tělo ležící tam na posteli.“ A oni mne tam pozdvihli a já jsem řekl: „Neměl bych sedět tady nahore.“

125 A přicházeli tam muži a ženy ze všech stran v plném rozkvětu mládí a jásali. A jedna žena tam stála a volala: „Ó, můj drahý bratře. Ó, jak jsme rádi, že tě zde vidíme.“

Řekl jsem: „Nerozumím tomu.“

1. Mojžíšova 25:8

126 A pak tento hlas promlouvající shůry řekl: „Víš, že v Bibli je psáno, že proroci byli připojeni ke svému lidu.“ Řekl jsem: „Ano, vzpomínám si na to místo Písma.“

On řekl: „Ale to bude, když budeš shromážděn se svým lidem.“

Řekl jsem: „Pak by oni museli být opravdoví a musel bych se jich dotýkat.“

„Ó, ano.“

Řekl jsem: „Ale... jsou jich milióny. Tolik Branhamových přece nebylo.“

127 A ten hlas řekl: „To nejsou Branhamovi. To jsou tebou obrácení. To jsou ti, které jsi přivedl ke Kristu.“ A pokračoval dál... „některé z těch žen, o kterých myslíš, že jsou tak krásné, měly víc než devadesát let, když jsi je vedl k Pánu.“ Není divu, že volají: „Náš vzácný bratře.“

128 A najednou společně zvolali: „Kdybys byl nešel, pak bychom my tu nebyli.“

129 Rozhlédl jsem se kolem a pomyslel jsem si: „Dobrá, ale já to nechápu.“ Řekl jsem: „Ó, ale kde je Ježíš? Jeho bych chtěl tak rád vidět.“

130 Oni řekli: „On je trochu výš, tímto směrem.“ Řekli: „Jednou k tobě přijde.“ Rozumíte? Řekli: „Byl jsi poslán jako vůdce. A Bůh přijde, a když přijde, bude tě předně soudit podle toho, co jsi je vyučoval; podle toho tam vejdou nebo ne. My tam vejdemo podle tvého učení.“

131 Řekl jsem: „Ó, jsem tak rád. A co Pavel, on bude rovněž takto postaven? A Petr?“

„Ano.“

132 Řekl jsem: „Tak tedy, já jsem kázal každé slovo, které kázali oni. Tam kde oni křtili ve jménu Ježíše Krista, já jsem křtil taky. Kde vyučovali křest Duchem Svatým, já taky. Cokoliv vyučovali oni, já taky.“

133 A tito lidé volali a říkali: „My to víme a víme, že jednou půjdeme s tebou zpět na zem.“ Řekli: „Přijde Ježíš a budeš souzen podle toho slova, které jsi nám kázal. A budeš-li v tom čase přijat, a jistě budeš,... pak nás předvedeš Jemu jako trofeje své služby.“ Řekli: „Přivedeš nás k Němu a všichni se spolu vrátíme na zem, kde budeme žít navěky.“

Řekl jsem: „Mám se teď vrátit zpět?“

„Ano, ale jen vytrvej v úsilí.“

134 Díval jsem se a mohl jsem vidět ty lidi, kam jsem jen mohl dohlédnout a stále přicházeli další a chtěli mne objímat a jásali: „Náš drahý bratře.“

135 Pak ten hlas promluvil: „Všechno, co jsi kdy miloval a všechno, co milovalo tebe, Bůh ti to zde dává.“ A podíval jsem se a hle, přiběhl můj starý pes. Přišel sem můj starý kůň a položil svou hlavu na mé

rameno a zařehlal.

Řekl: „Všechno, co jsi kdy miloval a všechno, co milovalo tebe, ti Bůh vložil do tvých rukou skrze tvou službu.“

136 A pocítil jsem, jak se z toho krásného místa pohybuji pryč. Rozhlédl jsem se a řekl: „Spíš, miláčku?“ Ona ještě spala a já jsem uvažoval: „Ó, Bože, ó, pomoz mi, ó, Bože. Nedovol mi dělat ústupky v jediném Slově. Dovol mi stát na tom Slově a kázat ho. Nezáleží na tom, co se bude dít, cokoliv bude kdo dělat, kolik povstane Saulů a synů Cis, kolik toho a jiného, dovol mi, Pane, usilovně chvátat v tyto místa.“

Efezským 6:4

137 Veškerý strach smrti... Říkám to s mojí Biblií na srdci přede mnou dnes ráno. Mám zde před sebou svého čtyřletého synka, kterého musím vychovat. Mám jednu devítiletou a jednu dorůstající dceru, za kterou jsem vděčný, která se obrátila na cestu Páně; chtěl bych žít a vychovat je v kázni Boží. Nadto, měl jsem pocit, že celý svět na mne volal. Devadesátileté ženy a muži všech ras: „Kdybys ty nešel, my bychom tu nebyli.“ A tak, Bože, dovol mi v boji chvátat. Ale co se týče smrti, už nejsem nadále... To bude prostě radost, to bude rozkoš vyjít z této porušitelnosti a hanby.

138 Kdybych mohl tam nahore udělat čtvercový pilíř do výše sto miliard mil, a to by byla dokonalá láska. Každým krokem na této cestě se to zužuje, až nakonec se ocitneme tam, kde jsme teď. Byl by to jednoduše jen stín porušitelnosti. To malé něco, co tušíme a pocítujeme, že někde něco je, a nevíme, co to je.

Ó, můj milý příteli, moji milovaní, moje milé děti Evangelia, děti, které jsem zplodil pro Boha, poslouvejte mne, svého pastora. Vy... přál bych si, abych mohl najít nějaký způsob, jak vám to objasnit. Ale není na to žádné vhodné slovo. Nenalezl jsem ho. Není nikde k nalezení. Ale hned za tím posledním dechem je nádherné místo, jaké... není možné to vystihnout. Není to možné; nejsem schopen. Ale cokoliv činíš, příteli, odlož stranou vše ostatní, dokud nedostaneš tuto dokonalou lásku. Dokud se nedostaneš na takové místo, kde budeš moci milovat všechny, každého nepřítele, všechny. Tato jediná návštěva tam udělala ze mne jiného člověka. Už nikdy, nikdy, nikdy nezůstanu tímtež bratrem Branhamem, jakým jsem byl.

139 I kdyby se tedy roviny otrásaly a blesky lítaly, i kdyby špióni na mne mířili puškami, na tom přece nezáleží. Budu milostí Boží chvátat

v boji dál, protože jsem kázal Evangelium každému stvoření a každé možné osobě, kterou potkám, budu je přesvědčovat o této překrásné krajině tam nahoře.

1. Korintským 15:54

140 Může to připadat obtížné; může to stát velikou námahu. Nevím jak dlouho ještě. Nevíme to. Mluvic z tělesné stránky na základě vyšetření, kterému jsem se nedávno podrobil, mi bylo řečeno: „Máš za sebou pětadvacet let usilovného, ale hodnotného života. Jsi na tom dobře.“ To mi pomohlo. Ale, ó, to není ono. To není ono. Něco je tam uvnitř. Tato porušitelnost musí obléci neporušitelnost; ta smrtelnost musí obléci nesmrtelnost.

1. Samuelova 10:6

141 Možná povstanou synové Cis. Mám... všechno dobré, co dělají, nemám proti tomu nic, dávají chudým almužnu. Pamatujte, Samuel také řekl Saulovi: „Budeš prorokovat.“ A mnozí z těch velikých, význačných kazatelů mohou kázat Slovo jako archandělé a stále to nebude Boží vůle. Jejich králem měl být Bůh. A bratře, sestro, nechme se vést Duchem Svatým. Skloňme na chvíli své hlavy.

*Po domově stýská se mi, sklíčen jsem celý
a rád bych Ježíše již viděl
a přístavních sladkých těch zvonců zvuky
rád bych již brzičko slyšel.
Má stezka se rozjasní,
můj všechen strach zahnán,
dovol, Pane, ať za oponu času náhled mi dán.
Za oponu smutku a strachu
ať nahlédnout smím
a popatřit v slunný a jasný ten kraj,
dovol, ať, Pane, za oponu času náhled mi dán.
To upevní víru mou, strach se změní v mír.*

142 Jsem si jist, Pane, že kdyby toto malé shromáždění mohlo dnes ráno pohledět za oponu času, pak by mezi nimi už nebylo žádné utrpení, žádná nemoc, nic, krom dokonalosti; a je to pouze jeden dech mezi tímto a tamtím místem, ze stáří do mládí, z času do věčnosti, mezi únavou zítřka, zármutkem včerejška, k přítomnému času věčnosti v dokonalosti.

143 Prosím, Bože, požehnej každé zde přítomné osobě. Pakliže jsou zde takoví, Pane, kteří tě neznají ve způsobu této lásky... a opravdu,

Otče, do toho svatého místa nemůže vejít nic bez tohoto druhu lásky a znovuzrození. Duch Svatý, Bůh je láska. A víme, že to je pravda. Nezáleží na tom, i kdybychom vírou přenášeli hory, i kdybychom konali mocné skutky, přesto bez ní bychom nikdy nemohli vyšplhat tam vzhůru tímto velikým žebříkem. Ale s ní, ona nás přenese od těchto pozemských starostí.

1. Samuelova 12:3-5

144 Prosím, Otče, abys požehnal zdejším lidem, ať každá osoba, která mne dnes ráno slyšela vyprávět tento pravdivý příběh, abys mi byl svědkem, Pane, jako Samuelovi v oněch dávných dobách: „Zdali jsem vám řekl někdy něco nepravého ve Tvém jménu?“ Oni jsou soudci. A já jim nyní říkám, Pane, že Ty jsi mne vzal do této krajiny. A Ty víš, že je to pravda. A nyní, Otče, je-li zde někdo, kdo Tě nezná, ať v tuto hodinu řekne: „Pane, vlož do mne vůli, která by byla Tvou vůlí.“ Dej to, Otče.

145 A nyní s vašimi skloněnými hlavami. Nechtěli byste pozdvihnout vaše ruce a říci: „Modli se za mne, bratře Branhame; za tu Boží vůli ve mně.“

146 A nyní, zatímco jste na svých místech, opravdu sladce, proč byste neměli říci Otcí: „Bože, z nitra svého srdce se chci dnes zříct všech věcí toho světa. Zříkám se všeho a chci Tě milovat a sloužit Ti celý svůj život. A od dneška napříště Tě budu následovat podle každého odstavce Písma ve tvé Bibli.“ Pokud jsi ještě nebyl pokřtěn křesťanským křtem: „Já chci, Pane. Pokud jsem ještě nepřijal Ducha Svatého...“, až ho přijmeš, budeš o tom vědět. To ti dá, to ti dá jistotu a lásku, kterou potřebuješ. Ó, mohl jsi mít zvláštní zkušenosti, mohl jsi mít prožití jako křik nebo mluvení v jazycích, to je v pořádku, ale pokud tam není ta Božská láska... Věřte mi nyní.

147 Řekni: „Pane, vlož do mého srdce a mé duše schopnost svého Ducha, abych mohl milovat a ctít a dnes mohl mít ve svém srdci tu Božskou lásku, která by mne přivedla do té země, až mne opustí můj poslední dech.“ Zatímco se modlíme, modlete se teď sami. Modlete se svým vlastním způsobem. Poproste Boha, aby to pro vás učinil. Miluji tě, miluji tě. Ty, drahý, šedovlasý muži, jenž tam sedíš. Musel jsi těžce pracovat, abys uživil své malé děti. Vy, staré, chudé maminky, které jste prolévaly slzy svých očí, dovolte mi, abych vás ujistil, drahé sestry, tam na druhé straně už bude jiný závan. Věřím, že je i zde v této místnosti. Je to pouze dimenze, ve které žijeme; to, v čem jsme teď, je pouze porušitelnost. „Pane, způsob ve mně Tvou vůli.“ Modlete se,

zatímco se modlíme společně.

Jan 1:13

148 S uctivostí, Pane, na základě tvého Slova a Duchu Svatého jsme vděční, že můžeme vědět, odkud pocházíme. Jsme rádi, že jsme se narodili, ale ne z vůle muže ani vůle těla, ale z vůle Boha. A prosíme dnes, Otče, aby ti, jenž dnes prosí o odpouštějící milost, ať Duch Svatý toto dílo vypůsobí, Pane. Já to nejsem schopen. Jsem pouhým člověkem, dalším synem Cis. Ale my potřebujeme Tebe, Duchu Svatý. Bože, dovol mi být jako Samuel — jako ten, který mluví pravdu Slova. A Ty jsi ho až do tohoto času potvrzoval a já věřím, že to učiníš i nadále, dokud Ti budu věrný.

149 Ať obdrží věčný život, Otče. Ať je tento den nikdy neopustí. A v hodině, kdy budou muset opustit tento svět, ať to, co jsem jim řekl, se otevře do reality. A zatímco tu my smrtelní dnes sedíme a držíme naši stráž a uvažujeme o naší večeři, o zítřejší směně, o starostech a trápeních života, tam již nebudou. Tam prostě pominou. Tam nebudou starosti — jedna veliká radost věčnosti. Dej jim ten druh života, Otče, jednomu každému. A nechť... Prosím Tě o to, Otče, aby každá osoba, která se tu dnes nachází a slyšela mne vyprávět to vidění, ať se s ní setkám na té druhé straně. A ačkoliv tu jsou muži, kteří se mnou nesouhlasí, taktéž i ženy, ale Otče, ať se nám to nepostaví do cesty. Ať se tam nahoře setkáme; kéž by i oni přiběhli a vzájemně se objímali s jásáním: „Náš vzácný bratře.“ Ať to je, jak mi to bylo tam ukázáno, Pane, pro každého. Všechny, které jsem miloval, a všichni, kteří milovali mne. Prosím, ať se to tak stane, Pane. A já je všechny miluji. Ať se tam objeví, Otče. Já jim teď předkládám věčný život. Ať vykonají tu svoji část a přijmou to. Protože prosím v Ježíšově jménu. Amen.

2. Korintským 12:2

150 Zůstalo nám už jen několik chvil pro modlitbu za nemocné. Dívám se tady na malou nemocnou dívku a také na jednu dámu na vozíku. Nyní, moji nejvzácnější bratři a sestry, prosím, nepochopte mne špatně. Já - já nevím, co se stalo. Ale Bože, až zemřu, dovol mi se tam vrátit. Jen mi dovol přijít na to místo, chci tam být, ať je to kdekoliv. Já se nepokouším být jako Pavel, který byl vytržen do třetího nebe. To neříkám. Věřím, že On mne chtěl pouze povzbudit a pokoušel se mi dát něco málo, aby mne pobídl k mé nové nadcházející službě.

151 Nebude to vypadat neuctivě, jestliže zde na chvíli něco přečtu? Bude to v pořádku? Jeden z celonárodních časopisů — Billy Graham: „Dr. Billy Graham pozván do Islámu,“ je to na titulní straně „Afrikaans

Times“ z 15. února 1960. Autor tohoto článku, který byl muslimem (mohamedánem) si myslí, že zázraky by měly provázet kázání Kristova Evangelia — který je tentýž včera, dnes i navěky. Citujeme:

„Ten Kristus zaslíbil svým stoupencům a řekl: ‚Ti, kteří uvěří, znamení tato míti budou; a větší nadto míti budou.‘ Konala někdy církev tyto skutky, které... Kristovy atributy v Bibli? Je to možné dnes? Může, která církev (vyniknout) vykonat alespoň polovinu těch zázraků, které vykonal Kristus? Už vůbec nemluvím o větších skutcích. Ale může nějaký věhlasný jednotlivec, zastánce křesťanství, vzkřísit mrtvého do fyzického života? Můžeš vůbec chodit po hladině moře? Může uzdravit nemocného, navrátit slepému zrak? Copak to nevyplývá z výše zmíněné epochy, jak se zmínil ten mohamedán? Nebo Kristova zkouška pro křesťana, která následuje jako výpověď někde ve vašem přesvědčení?“

152 Tento muslimský článek je jasně jedním nesprávným údajem za druhým. Oni zpochybňují tohoto muslima, ale v podstatě on měl pravdu. Zde je, co oni museli říci.

„Nejlepší odpověď, jak poznat, co je co, je číst Bibli a znát Korán.“ Korán připouští, že... připouští srovnávání. Tvrzení mohamedanismu výrazně převyšuje křesťanství, které je čistě b-o-m-b-a-s-t-i-c-ké (bombastické, tuším), bombastická představitost. Pisatel se každopádně dotknul životně důležité záležitosti týkající se zázraků, které patří k církvi. Ale my zde zpochybňujeme autorovu upřímnost. Protože kdo může vytknout a zpochybnit zázraky vykonané kazatelem Williamem Branhamem před muslimy v Jižní Africe, kdy deset tisíc přijalo Krista jako Spasitele, skrze službu Williama Branhama v Durbanu v Jižní Africe a také na jiných místech na světě, nebo

také T. L. Osborna ve Východní Africe. Samozřejmě stojíme sto procentně za Billy Grahamem. A probrali jsme tento sporný bod — tento bod je zcela bezvýznamný.

Malachiáš 3:6

153 Uprostřed toho všeho, mi bylo řečeno... říkají, že my jsme fanatici, že nevíme, co děláme a přesto museli vydat svědectví ve svých vlastních novinách, že Bůh to každopádně učinil. Bůh je stejně tak Bohem dnes, jako jím byl kdykoliv předtím. Nesmíte si myslet, že tomu nevěří, že to nevidí. To není skryté; to se neděje někde v koutě. Jsou stovky tisíce lidí tam sedících, kteří to sledují, když viděli toho mrzáka, toho postiženého chlapce, jak přišel a Duch Svatý mu řekl o jeho životě a věcech, které se mu přihodily, a viděli jsme, jak 10 000 muslimů padlo tváří k zemi a přijali Ježíše Krista jako osobního Spasitele.

1. Samuelova 17:36

154 Stále ještě máme T. L. Osborny, a tak dále, ty, kteří krmí ovce pokrmem. Domnívám se, že bratr Osborn ještě nikdy nebyl mezi muslimy. Oni o sobě tvrdí, že mají velikou převahu. Ale my máme stále Boha, který může vysvobodit ovci z tlamy lva, může vysvobodit ovci z tlamy medvěda. A to mi udělalo velice dobře, že o tom museli napsat a uznat to. Oni si myslí, že ne, odvracejí se k tomu zády a říkají: „O, ty dny již pominuly.“ Ti muslimové říkají: „Ó, celá Bible patří minulosti. Oni jsou na omylu. Vy uctíváte člověka. Člověka, který zemřel a který se jmenoval Ježíš, ale On před mnoha lety zemřel a neexistuje něco takového, že byl vzkříšený z mrtvých.“

155 Ale to nemohli říct o shromáždění v Durbanu. Tam se On postavil a konal ty stejné věci, které konal a dokazoval je před nimi. Nuže, dokonce denominace se musely vrátit... Osoba, která mi napsala, řekla, že musím odvolat svou nauku ohledně Bible; to byla ta, která musela napsat ten článek do jejich novin. Bůh způsobí, že oni Ho budou přes to všechno každopádně velebit. Je to tak. On způsobí, že Ho budou každopádně chválit.

156 Máme zde malou nemocnou holčičku. Je to tvé dítě? Co ji trápí, sestro? Krvácení do mozku. Má čtyři roky. Je to ta holčička? Zůstává pouze jedna věc, maminko, která může holčičku zachránit, je to Bůh. (Maminka říká: „Je jí mnohem lépe, než předtím.“) Těším se z toho. Ty jsi tam byla u bratra Nevillea, aby se za ni modlil? Poté, když se bratr Neville, za ni pomodlil, její stav se zlepšil. Stále máme pastýře, kteří se

vyznají v ovčí potravě.

157 Co tě trápí, drahá sestro, která sedíš zde na vozíku? Tebe? Rakovina. Dobrá, kdybych vás o něco požádal právě teď, kolik z vás zde bylo uzdraveno z rakoviny, zvedněte své ruce. Podívej se na to, sestro.

158 Bůh je Uzdravitelem. My to víme. Kdybych ti řekl, že sestoupím dolů a odstráním u této holčičky to krvácení do mozku a přivedu ji ke zdraví, neříkal bych ti pravdu. Nebo že mohu odejmout rakovinu této ženě. Ale vím jedno: Byl medvěd rakovina, nádor slepota, a dokonce i smrt se jednoho dne zmocnila některých Božích ovcí. A já jsem vystoupil s Boží mocí, zabil jsem ho a přivedl tu ovečku zpět. Je to tak. A proto my vystupujeme, ne s něčím velikým takovým a takovým; ale vystupujeme jednoduše s malým prakem modlitby. To ji přivede zpět. Věříš tomu, že, sestro? Ty věříš také, že, sestro? Kolik z vás věří z celého srdce? Nuže skloňte svoje hlavy, zatímco se budu modlit. (Bratr Branham odchází z pódia, aby se modlil za nemocné.)

159 Zvednete na chvíli své hlavy? Pastor mi zrovna řekl, že tito lidé jsou velice, velice nemocní. Oni budou v pořádku. Je to tak. Boží zaslíbení nikdy nezklame. My jdeme za nimi.

160 Máme ještě bohoslužbu křtu. Jsou někteří lidé, kteří musí odejít. A dnes večer budeme mít znovu shromáždění. Je tu někdo, kdo nemůže přijít dnes večer a přál by si, abychom se teď za něj pomodlili? Kterí nemohou přijít dnes večer. Nechcete sem tedy přijít? Ti z vás, kteří tu nemohou být večer. Dnes večer budu mít víc času, který chci v první řadě věnovat modlitbě. A tito lidé mají být taky pokřtěni.

161 Nuže, jestliže nám věnujete ještě jednu nebo dvě minuty, potom se bude konat křest. Víím, že byste to rádi viděli. A ti, kteří si přejí být pokřtěni dnes ráno, nu co, vy... ženy ať se jdou převléknout sem a muži ať se jdou převléknout tam. A pak, zatímco se pomodlím za tyto nemocné lidi, buďte připraveni k bohoslužbě křtu. A ti z vás, kteří...

162 Nuže, dnes večer se pokusím udělat malou modlitební řadu ihned, jakmile přijdu. A rovněž chceme začít dnes večer první kapitolu k Efezským. A budeme velice rádi, když budete s námi, pokud nemáte svůj vlastní sbor, kam byste šli. Ale jestliže máte svého vlastního pastora a sbor, pak navštěvujte svůj vzácný sbor, který podporujete. A ti z vás, kteří v tom čase už musí odjet, Bůh vám žehnej. A buďte s námi znovu, když budete moci. Budeme se těšit z vaší přítomnosti. A teď ti všichni ostatní, zatímco skloníme na chvíli naše hlavy, chceme

se modlit.

163 Otče, děkuji Ti dnešního dne za ty malé pastýřské praky, za modlitbu, která dostala lva na kolena, a ten malý beránek byl vytržen z jeho tlamy a přiveden zpět ke své mamince a tatínkovi. Prosím za našeho bratra. Prosím, abys ho přivedl bezpečně, Pane. Ať ten krevní tlak a potíže jeho těla ustanou. Já jdu za ním, Pane, abych ho přivedl zpět, ať se to stane ve jménu Ježíše Krista. Bůh ti žehnej, bratře.

164 Sestupuji teď dolů, abych se podíval na malého slepého chlapce. Chtěl bych říct ještě jedno slovo. Byl jsem velice nemocný, zvracel jsem a myslel jsem si, (přál bych si, aby to neuniklo, pokud možno, vaší pozornosti) pomyslel jsem si: „Bože, co bych dal za to, kdybych venku uviděl, jak někdo zastavil.“

165 Moje manželka řekla: „Billy, je tu nějaký pán a chce se s tebou vidět.“ A hle, přichází malý, plešatý pán se šedivými licousy na svých tvářích.

Vstoupil dovnitř a řekl: „Jsi bratr Branham?“

Odpověděl jsem: „Ano, pane, jsem.“

166 „Jmenuji se Šimon.“ Položil na mě ruku a na chvíli se na mě podíval, řekl: „Ty jsi věřící, bratře Branhame.“

„Ano.“

167 „Bude to v pořádku.“ Šimon Petr z Bible. Ó, jak bych si to cenil! On by toho nemusel hodně říct — jen na mě položit svou ruku a bylo by to v pořádku.

168 A potom, co mě napadlo: S Boží pomocí, s Boží milostí, deseti tisíce lidí věří té jisté věci, pokud bych k nim přišel já. A pomyslel jsem si: „Pane, dovol mi jít za každým, za kterým budu moci jít. Dovol mi, abych jednoduše...“ Myslel jsem si, že kdyby pouze Šimon... Pavel, někdo z nich přišel a řekl: „Ty jsi bratr Branham?“

„Ano.“

169 Vložil své ruce na mě, podíval se a řekl: „V pořádku, bratře Branhame“ a odešel. Já bych se uzdravil. Všechno by bylo v pořádku. Jistě. Řekl bych: „Chlapče, moje statečnost by poskočila rychle nahoru.“ Řekl jsem: „V pořádku. Ano, prosím.“ A zde jsou lidé, kteří věří tomu samému. A proto já sestupuji k nim: vkládám na ně ruce a prosím Boha. (Bratr Branham se modlí za nemocné.)

